

Zamrkám a sklenice mi vyklouzne z ruky. Padá do vody a já sleduju, jak klesá až na dno bazénu. *Potápí se.* Jako v mrákotách slyším Dannyho volat Keitha. Ukazuje na hladinu. Sleduju směr jeho prstu a vidím svůj pohár na dně. „Enigma má přítelkyni?“ zeptám se nevěřícně.

„Vlastně,“ odfrkne si Danny a zamračí se do slunce, „tenhle chladnokrevný vrah má ženu.“

Myslí si, že je to vtipné? Podrážděně vstanu a okamžitě toho lituju. „Au!“ Patou mi projede ostrá bolest a já spadnu zpátky na zadek a nohu sevřou v klíně.

„Co je ti?“

„Vera přehlédla střep.“

„Do prdele,“ zamumlá Danny, položí pití na zem a otočí se ke mně. Vezme mě za nohu a prohlídí si ji. Pak ji přiblíží ke svým ústům a olízne mi klenbu. Tělo mi ztuhne a on se usměje. Začne mi sát patu, jak nejsilněji může. Oči má stále upřené na mě a já vím, že je vzrušený.

„Proč je Enigma tady, Danny?“ zeptám se tiše. Opřu se o ruce a nechám ho, ať si dělá, co chce.

„Protože chce zabít toho, kdo chce zabít mě.“

„Proč?“

„Protože upálil jeho rodinu zaživa,“ řekne, jako by to nic neznamenalo, a dál věnuje všichni pozornost spodku mé nohy. „Někdo má v merku Miami. Spittle je v tom jako obvykle až po uši. Říkal věci, které říkat neměl, lidem, kteří se je neměli dozvědět.“ Podívá se na mě a já nemůžu snést to, co vidím v jeho očích. Odhodlání. Nezávisti. „Enigma už není hádankou. Brit už není mrtvý.“

Po zádech mi přeběhne mráz. „Kdo je Enigma?“

„James Kelly.“ Usměje se. „Taky Brit.“

Jak typické. „Všichni dobří zabijáci jsou Britové,“ zavtipkuju a on se zasměje. Směje se tak moc, že pustí

mou nohu a hlavu zvrátí dozadu. Je to ten druh smíchu, který mého normálně nádherného muže mění v muže, jemuž nelze odolat. Usmívám se, i když je to naprosto nevhodné, a nechávám ho, aby dostal svůj záchvat smíchu pod kontrolu. Nakonec si povzdechne, znovu uchopí mou nohu a přiloží ji zpátky ke svým rtům. Pozoruju ho, jak mě pozoruje a čeká, co řeknu. Mám milion otázek. Upřímně řečeno nevím, kde začít. „Takže jsi ho sem přivedl, abyste tady vymysleli váš bojový plán?“

„A aby se jeho přítelkyně mohla zotavit.“

„Je nemocná?“

„Ne, postřelili ji.“ Překvapeně na něj pohlédnu a on zvedne obočí. „Je to policajtko,“ dodá, jako by informace, kterými mě právě zahrnul, nebyly samy o sobě dost šokující.

„Policajtko,“ zopakuju. „Policajtko a vrah.“ Dělá si ze mě legraci?

„Zní to jako vtip, co?“ Nakloní se ke mně a políbí mě na ohromenou tvář. „Ve středu s nimi jdeme na večeři.“

„Jdeme na večeři s vrahem a policajtkou.“

Odtáhne se a jemně se usměje. „Ústřice vynecháme,“ řekne a já nevěřícně zavrtím hlavou. Za ty tři roky, co jsme tady, zahrnovala každá naše společná večeře ústřice. Naučili jsme se, jak je jíst. Jak si je vychutnat. Jak co nejlépe využít jejich afrodiziakálních účinků. Ne že bychom s Dannym potřebovali v této oblasti nějak stimulovat. Každé milování je výbušné. Žhavé. Závrtné. Prostě jen rádi, a ano, je to trochu zvrácené, vzpomínáme na dobu, kdy jsem byla jeho vězněm. Držena proti své vůli, ale zároveň nikoli.

Zamračím se a podívám se na vodní hladinu. „Jak se jmenuje?“

„Beau.“